

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Wees daders van het Woord: Bevestigt Jakobus de Geldigheid van de Torah?

Is de Torah, dat wil zeggen de Wet van God die via Mozes werd gegeven, relevant voor de hedendaagse christenen? Wij geloven van wel. Vandaag willen we enkele verzen uit het boek Jakobus onder de aandacht brengen die de voortdurende geldigheid van de Torah verkondigen.

In het boek Jakobus schrijft de apostel dat gelovigen "daders van het Woord" moeten zijn. Wat betekent dat? Laten we deze passage eens gaan bekijken:

Jakobus 1:21-22

Leg daarom af alle vuilheid en elke uitwas van slechtheid en ontvang met zachtmoedigheid het in u geplante Woord, dat uw zielen zalig kan maken. En wees daders van het Woord en niet alleen hoorders. Anders bedriegt u uzelf.

Jakobus instrueert ons dus om met zachtmoedigheid het "in u geplante Woord" te ontvangen. Hij instrueert ons niet dat geïmplanteerde Woord niet alleen te horen, maar om daders te zijn van dat Woord. Dat wil zeggen, het ontvangen van het geïmplanteerde Woord zou moeten leiden tot het doen van het Woord.

De term "ingeplant" is het Griekse *emphutos*. Dit vers is de enige plaats waar dit woord voorkomt in het Nieuwe Testament. Maar in andere Griekse geschriften, anders dan de Bijbel, betekent deze term "aangeboren", dat wil zeggen iets dat een natuurlijk kenmerk is (BDAG, 'ἐμφυτος', 288). Met andere woorden, dit "Woord" zit diepgeworteld in de aard van de gelovige. Wanneer we dit geïmplanteerde Woord ontvangen, wordt dat wie we zijn.

Als het Woord in ons wordt geplant, weerspiegelt dat de belofte van het Nieuwe Verbond. Jeremia profeteerde dat God een Nieuw Verbond zou sluiten waarin Hij de Torah in de harten van Zijn volk zou schrijven:

Jeremia 31:33b

Ik zal Mijn Wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart schrijven

Dit betekent in feite dat het volk van God zich de Torah eigen zal maken - ons denken en onze besluitvorming zal volledig om de Torah draaien.

Jakobus zegt ook dat het ontvangen van het geïmplanteerde Woord "[uw zielen zalig kan maken](#)". Nogmaals, deze verklaring lijkt terug te verwijzen naar de profetie van Jeremia over het Nieuwe Verbond. Nadat Jeremia heeft gezegd dat God de Torah in de harten van Zijn volk zal schrijven, zegt hij dit:

Jeremia 31:34b

[Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en aan hun zonde niet meer denken.](#)

Het Nieuwe Verbond, dat is ingehuldigd door het werk van de Messias aan het kruis (Lukas 22:20; 1 Korinthe 11:25; 2 Korinthe 3:6; Hebreeën 9:15; 12:24), is Gods belofte om Zijn volk te vergeven en hen om te vormen tot mensen die de Torah houden. Wanneer we de Messias aannemen, redt God ons en vergeeft Hij onze zonden. We verdienen geen vergeving van God; we ontvangen die door genade door geloof. Maar gered worden en vergeving ontvangen van houdt ook in dat we de Torah van God ontvangen, die wordt geschreven in ons hart – ofwel – wordt geïmplanteerd. Het is een alles-inclusief pakket. Als we echt worden gered, dan worden we getransformeerd. De Torah naleven wordt onze identiteit.

Dus, wat is dit "Woord" waar we volgens Jakobus 1:22 daders van moeten zijn? Het is de Torah! En dit wordt een paar verzen later heel duidelijk:

Jakobus 1:25

[Hij echter die zich in de volmaakte Wet verdiept, die van de vrijheid, en daarbij blijft, die zal, omdat hij niet een vergeetachtige hoorder geworden is, maar een dader van het werk, zalig zijn in wat hij doet.](#)

Hier zien we dat Jakobus het "Woord" gelijkstelt aan de "volmaakte Wet, die van de vrijheid" (vgl. Deuteronomium 6:6; Jesaja 2:3; 5:24; Psalm 119:9-11, 18). Zoals de geleerde David Nystrom schrijft:

Voor Jakobus zijn de "volmaakte wet" en het "Woord" aan elkaar verwant, want allebei beschrijven ze een levenspatroon. Dus "[het in u geplante Woord](#)" (1:21) en "[de volmaakte Wet](#)" worden zo nauw aan elkaar verbonden dat het een het andere impliceert.

-David P. Nystrom, *Jakobus* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1997), blz 95

Op dezelfde wijze schrijft Dan McCartney:

Waarom de verschuiving van het benoemen van het Woord van God (Jakobus 1:21) naar de Wet van God (Jakobus 1:25)? Ze verwijzen eigenlijk naar hetzelfde.

-Dan G. McCartney, *Jakobus* (Grand Rapids, MI: BakerAcademic, 2009), blz 122

De instructie van Jakobus om "daders van het Woord" te zijn kan dus worden opgevat als een instructie om daders van de Torah te zijn. Het Griekse woord dat is vertaald met "wet" is *nomos*, het Griekse equivalent van de Hebreeuwse term Torah, de geboden van God, die zijn gegeven door Mozes. De Septuaginta - de Griekse vertaling van het Oude Testament - vertaalt het Hebreeuwse woord Torah bijna 200 keer met het Griekse woord *nomos*. Ook het Nieuwe Testament gebruikt het woord *nomos* als een directe verwijzing naar de Wet van Mozes (Lukas 24:44; Handelingen 28:23; 1 Korinthe 9:9; Hebreeën 10:28).

In het licht van de lexicale gegevens heeft Jakobus, bij het gebruik van het Griekse woord *nomos*, ("Wet"), absoluut de Torah in gedachten. Daarom moeten de christenen, volgens Jakobus, daders zijn van de Torah.

Sommigen maken bezwaar tegen deze interpretatie van Jakobus 1:22 en 25. Vaak wordt er bijvoorbeeld beweerd dat het Woord/de Wet, waarvan Jakobus zegt dat we "daders" moeten zijn, niet naar de Torah kan verwijzen. In plaats daarvan zou het alleen naar Gods "morele" wet verwijzen.

Om dit uit te leggen, is het in sommige kringen van het christendom populair om de Torah onder te verdelen in categorieën die de morele wet, de burgerlijke wet en de ceremoniële wet worden genoemd. De morele wet verwijst naar de geboden die te maken hebben met ethische handelingen tegenover anderen, zoals niet stelen en niet moorden. De burgerlijk wet verwijst naar geboden die te maken hebben met de Israëlitische samenleving, zoals strafwetboeken. En de ceremoniële wet verwijst naar de geboden die te maken hebben met de religieuze rituelen, zoals de Sjabbat en de andere heilige dagen. In dit kader wordt vaak gezegd dat de ceremoniële en burgerlijke delen van de Torah werden afgeschaft en alleen de morele wet nog van toepassing blijft op de gelovigen.

Ter ondersteuning van deze gedachte, dat Jakobus alleen verwijst naar de "morele wet", wordt vaak gewezen op het feit dat Jakobus in zijn hele brief de nadruk legt op de liefde jegens je naaste en om mensen goed te behandelen. Hij noemt geen ceremoniële wetten zoals de Sjabbat. Dus zeggen sommige christenen dat, wanneer Jakobus opdraagt om daders van het Woord te zijn, hij alleen de morele wet bedoelt. De instructie van Jakobus om daders van het Woord te zijn, impliceert geen dingen zoals het houden van de Sjabbat of de voedselinstructies.

Het is het vermelden waard dat de Torah zelf helemaal geen onderverdeling maakt in categorieën zoals "morele" en "ceremoniële" wetten. Deze manier van categoriseren van de Torah ontwikkelde zich veel later in de christelijke geschiedenis en is, eerlijk gezegd, verzonnen. Maar zijn toch redenen om aan te nemen dat het begrip van Jakobus, aangaande de "Wet", geboden zou omvatten zoals de Sjabbat en de voedselinstructies? Jazeker, die zijn er! We geven er vijf.

Ten eerste, volgens wat we over Jakobus weten, uit het boek Handelingen, erkent hij heel duidelijk de voortdurende geldigheid van de gehele Torah. In Handelingen 21 informeert Jakobus Paulus dat er "duizenden" Joden zijn die in het Evangelie zijn gaan geloven en die allemaal "ijveraars zijn voor de Wet (*nomos*)" (Handelingen 21:20). In het volgende vers associeert Jakobus deze "Wet" met Mozes. Jakobus was bezorgd over enkele geruchten, die over Paulus de ronde deden - geruchten dat Paulus anderen onderwees om "afvallig te worden Mozes", dat ze hun kinderen niet moeten besnijden. Jakobus wist dat deze geruchten vals waren, dus vermaande hij Paulus om deel te nemen aan een openbaar reinigingsritueel in de Tempel om de christenen in Jeruzalem gerust te stellen dat deze geruchten ongegrond waren en dat Paulus "zelf de Wet in acht neemt". En dat is wat Paulus deed (Handelingen 20:22-26). Deze passage is belangrijk omdat het ons laat zien dat het concept van Jakobus aangaande de "Wet", *nomos*, niet alleen de morele wetten omvatte, maar ook de zogenaamde "ceremoniële" wetten.

Ten tweede ontmoeten de lezers van Jakobus elkaar in de synagoge:

Jakobus 2:2

Want als in uw **samenkomst** een man zou binnenkomen met een gouden ring aan zijn vinger, in sierlijke kleding, en er kwam ook een arme man in haveloze kleding, ...

Het Griekse woord dat hier is vertaald met "samenkomst" is *synagoges*. Overal waar dit Griekse woord in het Nieuwe Testament voorkomt, wordt het vertaald als "synagoge", de gebruikelijke Joodse samenkomst voor gebed en aanbedding.

Het boek Handelingen verwijst naar zowel Joden als heidenen, die elkaar ontmoeten in de synagoge (bijv. Handelingen 15:21; 18:4), maar de synagoge was een Joodse instelling, die werd bestuurd door een Joods leiding die zich aan de Torah hield. In Handelingen 15 verwijst Jakobus naar de synagoge als de plaats waar de Torah elke Sjabbat wordt voorgelezen:

Handelingen 15:21

Want Mozes heeft van oude tijden af in elke stad mensen die hem prediken, want hij wordt elke sabbat in de synagogen voorgelezen.

Het feit dat de brief van Jakobus was gericht aan de gelovigen die elkaar ontmoetten in de synagoge - een plaats waarvan hij aangeeft dat ze elke Sjabbat de Torah voorlezen - suggereert heel sterk dat wanneer Jakobus de term *nomos* gebruikt in zijn brief, hij de gehele Torah bedoelt, inclusief de geboden, zoals van de Sjabbat en de voedselinstructies. Het valt dan ook te betwijfelen of de lezers van Jakobus, die elkaar ontmoetten in de synagoge, iets anders in gedachten hadden dan de gehele Torah, toen ze de instructie van Jakobus lazen om "daders te zijn van de Wet".

Ten derde bevestigt Jakobus in Handelingen 2 de geldigheid van de gehele Wet:

Jakobus 2:10-11

Want wie de hele Wet in acht neemt, maar op één punt struikelt, die is schuldig geworden aan alle geboden. Immers, Hij Die gezegd heeft: U zult geen overspel plegen, heeft ook gezegd: U zult niet doodslaan. Als u dan geen overspel bedrijft, maar wel doodslaat, bent u toch een wetsovertreder geworden.

Hier impliceert Jakobus dat "de hele Wet" geldig en gezaghebbend is. Je kunt niet "schuldig" zijn aan het schenden van iets dat niet voor jou van toepassing is! De God die zei: "U zult geen overspel plegen", is dezelfde God die ook zei: "U zult niet doodslaan". Als je Gods gezag bij één gebod hebt verworpen, dan heb je, hoeveel andere wetten je ook maar houdt, nog steeds het gezag van God verworpen. Jakobus zegt dat we niet zomaar kunnen kiezen welke geboden we gaan houden. We hebben geen bevoegdheid om sommige geboden geldig en andere ongeldig te verklaren.

Het vroegere Jodendom leerde ook dit concept, dat het verwerpen van één gebod uit de Torah neerkwam op het verwerpen van de gehele Torah. In 4 Makkabeeën, geschreven in de eerste eeuw na Christus, lezen we bijvoorbeeld:

Denk dus niet dat het voor ons een kleine zonde is om verboden voedsel te eten. Of we nu bij een kleine of grote zaak ongehoorzaam zijn aan de Wet, het is even belangrijk, omdat we op dezelfde manier minachting tonen voor de Wet zelf.

-4 Makkabeeën 5:19-21 (CEB)

Zo zegt Rabbi Meir in de Babylonische Talmoed, een verzameling rabbijnse geschriften over de theologie en de Wet, ongeveer hetzelfde:

Iemand die wordt verdacht met betrekking tot één zaak, wordt verdacht met betrekking tot de gehele Torah.

b.*bekhorot* 30a

Het belangrijkste is dat Jezus - of Jesjoea, zoals Hij in de eerste eeuw werd genoemd - hetzelfde principe onderwees. Jesjoea zei dat - **niet één jota of één tittel** – van de Torah voorbijgaat totdat de hemel en de aarde voorbijgaan en alles is volbracht (Mattheüs 5:18). Dat wil zeggen, geen enkel gebod uit de Torah zal voorbijgaan tot het einde van het tijdperk en de komst van de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, wanneer het huidige geschapen heelal voorbijgaat (2 Petrus 3:7, 13; Openbaring 21:1). Bovendien spoorde Jesjoea Zijn volgelingen aan om *zelfs de geringste* geboden van de Torah te doen en te onderwijzen:

Mattheüs 5:19

Wie dan een van deze geringste geboden afschaft en de mensen zo onderwijst, zal de geringste genoemd worden in het Koninkrijk der hemelen; maar wie ze doet en onderwijst, die zal groot genoemd worden in het Koninkrijk der hemelen.

We kunnen enkele overeenkomsten vinden tussen dit vers en Jakobus 2:10. "**Wie dan één van de geringste geboden afschaft**" (Mattheüs 5:19) is als iemand die "op één punt struikelt" bij de Wet (Jakobus 2:10). Jakobus wil duidelijk maken dat als je ook maar één gebod overtreedt, je door die ongehoorzaamheid eigenlijk door een "overtreder" bent geworden van de gehele Torah. Waarom? Omdat in de gedachten van Joodse leraren uit de eerste eeuw, de Torah een verenigd geheel is. Je bent of gehoorzaam of een overtreder.

Voor alle duidelijkheid: Jakobus verwacht geen perfectie. In hoofdstuk 3 geeft hij toe dat "**we allen in veel opzichten struikelen**" (Jakobus 3:2). Prijs God dat wanneer we zondigen, Jesjoea voor ons pleit (1 Johannes 2:1). Als we onze zonden belijden, is God trouw om ons te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid (1 Johannes 1:9).

Toch spoort de Bijbel ons aan om er als gelovigen naar te streven om gehoorzaam te zijn aan de Torah van God. Als we beweren trouwe christenen te zijn, die de geboden van God houden uit liefde voor Hem, maar ook zeggen dat sommige van Gods geboden er niet meer toe doen, hoe kunnen we dan echt zeggen dat we de geboden van God houden?

Ten vierde is de taal die wordt gebruikt om de Wet te beschrijven, in Jakobus 1:25, vergelijkbaar met de taal die wordt gebruikt om de Torah te beschrijven in het Oude Testament. Zo noemt Jakobus de Wet een volmaakte Wet:

Jakobus 1:25

Hij echter die zich in de **volmaakte wet** verdiept, die van de vrijheid, en daarbij blijft, die zal, omdat hij niet een vergeetachtige hoorder geworden is, maar een dader van het werk, zalig zijn in wat hij doet.

Vergelijk dit met Psalm 19: 8:

Psalm 19:8

De wet van de HEERE (JHWH) is volmaakt, zij bekeert de ziel; de getuigenis van de HEERE (JHWH) is betrouwbaar, zij geeft de eenvoudige wijsheid.

Bovendien prijzen de Psalmen de Torah als een geschenk, dat zegen en vrijheid brengt aan degenen die het onderhouden (Psalm 1:2; 19:7-11; 119). Toen de auteurs van deze Psalmen deze dingen over de Torah opschreven, hadden ze niet alleen de "morele" delen van de Torah in hun gedachten. Ze spraken over alle geboden die via Mozes waren gegeven.

Gezien de opvallend overeenkomende taal en de concepten die worden gebruikt om de Torah in andere Schriften te beschrijven, lijkt het onwaarschijnlijk dat het concept van Jakobus, aangaande de "Wet" iets anders zou inhouden dan de gehele Torah. Andere Bijbelschrijvers zouden verbaasd zijn dat de door hun zo duidelijk beschreven Torah ooit een andere opnieuw geïnterpreteerde "morele wet" zou betekenen. Waarom zouden we dan aannemen dat Jakobus dat wel deed?

Ten vijfde geeft de toespeling van Jakobus op de Nieuwe Verbondsprofetie van Jeremia aan dat Jakobus de gehele Torah in gedachten heeft wanneer hij spreekt over de "Wet".

Zoals we eerder hebben vermeld, en zoals veel geleerden ook erkennen (bijv. Ralph P. Martin, Jakobus (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1988), blz 45), lijkt Jakobus de Nieuwe Verbondsprofetie in gedachten te hebben wanneer hij hier spreekt over het "[in u geplante Woord](#)". In Jeremia 31:33, waar God belooft om de "Wet" op de harten van Zijn volk te schrijven, is het woord "Wet", in het Hebreeuws Torah en in het Grieks *nomos*. Nogmaals, *nomos* is het woord dat Jakobus gebruikt in Jakobus 1:25 als hij over de Wet spreekt.

Met dit in het achterhoofd; als het absurd zou zijn om te denken dat Jakobus in deze passage naar de gehele Torah verwijst, dan is het net zo absurd om te denken dat Jeremia naar de gehele Torah verwees, in zijn profetie van het Nieuwe Verbond. Maar we hebben geen reden om aan te nemen dat Jeremia, met de Wet die op het hart wordt geschreven, alleen de zogenaamde "morele wet" bedoelde. Jeremia 9:13, 26:4 en 44:10 definiëren de Wet allemaal als een Wet "die Ik [= JHWH] u heb voorgehouden", een duidelijke toespeling op wat Mozes schrijft in Deuteronomium 4:8.

Deuteronomium 4:8

[En welk groot volk is er dat zulke rechtvaardige verordeningen en bepalingen heeft als heel deze wet, die ik u heden voorhoud?](#)

Het lijkt duidelijk dat Jeremia de term "Wet" (Torah/*nomos*) gebruikt, om naar de gehele Wet te verwijzen, die aan Mozes werd gegeven. In Jeremia 17:19-27 vermaant Jeremia Israël bovendien met betrekking tot de juiste viering van de Sjabbat. De zienswijze van Jeremia aangaande de "Wet" omvat dus duidelijk het gebod om de Sjabbat te houden, wat sommigen een "ceremoniële wet" zouden noemen.

Stel dat de manier waarop Jeremia de term "Wet" gebruikt, aangeeft hoe wij deze term in Jakobus 1:25 moeten begrijpen. In dat geval lijkt het waarschijnlijk dat de instructie van Jakobus om de Wet te "doen" niet beperkt is tot wat sommigen de morele wet noemen, maar zelfs geboden omvat zoals de Sjabbat en de voedselinstructies.

Samengevat instrueert Jakobus de gelovigen om "[daders \(te zijn\) van het woord](#)". Aangezien Jakobus het "Woord" gelijkstelt aan de "Wet", kunnen we dit lezen als een directe instructie aan christenen om de Torah, de Wet van Mozes, te gehoorzamen. Dat Jakobus de gehele Torah op het oog heeft, inclusief de geboden zoals de Sjabbat, blijkt uit de volgende feiten:

1) Het boek Handelingen portretteert Jakobus als iemand die de geldigheid van de gehele Torah bevestigt.

- 2) De lezers van Jakobus ontmoetten elkaar in de synagoge, wat impliceert dat men samenkomt op een plaats waar de gehele Torah centraal staat.
- 3) Jakobus 2:10 impliceert dat Jakobus de "gehele Wet" als geldig en gezaghebbend beschouwde.
- 4) De taal die wordt gebruikt om de Wet te beschrijven, in Jakobus 1:25, is vergelijkbaar met de taal die in het Oude Testament wordt gebruikt om de Torah te beschrijven.
- 5) De toespeling van Jakobus op Nieuwe Verbondsprofetie van Jeremia geeft aan dat Jakobus de gehele Torah in gedachten heeft als hij spreekt over de "Wet".

We hopen dat deze korte studie je gedachten heeft geopend om te begrijpen hoe het boek Jakobus de geldigheid van de Torah bevestigt. Mogen we zijn instructie serieus nemen. Mogen wij kijken naar de volmaakte wet van vrijheid en **daders** worden van dat Woord.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website:

www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: [www.twitter.com/119Ministries#](https://twitter.com/119Ministries#) (USA)